

Neutralitet. Udtalelserne er her i Lovforslaget, som det forelaa, mere ubestemte, end de formentlig bør være, men jeg antager — og Regeringen har jo tiltraadt den Opfattelse, som nu findes udtrykt i det første Stykke af § 1, saaledes som den er foreslaaet af Udvalget —, at Meningen med det oprindelige Lovforslag har været, at det, der skal afværiges, og det, som det virkelig er en Pligt for Pressen og enhver, der beskæftiger sig med offentlig Tale, at afholde sig fra, er Ytringer, som sigter Landet og Regeringen eller Statsmyndighederne i det hele for Tilsidesættelse af den Upartiskhed, som Folkerettens Regler paalægger de neutrale Magter. Det er dette, som mere præciseres og bestemtere udtrykkes ved den af Udvalget foreslaaede Affattelse end ved Regeringens Affattelse, og det glæder mig, at Regeringen har kunnet tiltræde Udvalgets Affattelse som et virkelig Udtryk for det, der tilsigtes med Lovforslaget. Jeg lægger naturligvis ogsaa megen Vægt paa det, som af Regeringen under Udvalgets Forhandlinger er blevet fremhævet som det væsentligste Punkt, hvor den har mødt Vanskeligheder, nemlig de handelspolitiske Forhold, idet det gælder om, at vi henleder Pressens og Taleres Opmærksomhed paa, at der angaaende dette Spørgsmaal, som har en saa stor Betydning for vort Erhvervsliv under de forhaandenværende vanskelige Forhold, hvor der maa udvises Forsigtighed, ikke fremkommer saadanne Sigtelser, som kan ned sætte os i de krigsførende Magters Øjne, til hvilke vi for Landets Erhvervs Skyld maa stræbe efter at staa i et vedvarende venskabeligt Forhold. Disse to Begrænsninger — om man vil kalde dem saa — er altsaa i Overensstemmelse med Regeringens virkelige Tanke med Hensyn til Lovforslaget, og vi fra vor Side lægger overordentlig Vægt paa dem og betragter Udvalgets Formulering som et saadant Fremskridt, at der ikke, naar Talen er om Sigtelser, der fremsættes uden Føje, med nogen Rimelighed kan være nogen Beklagelse med Hensyn til Indskrænkning af Ytringsfriheden, og navnlig kan Pressen ikke beklage sig over, at det og det maa den ikke gøre, thi det maa den for Landets Skyld ikke gøre, og det vil ikke være vanskeligt for en loyal Presse at afholde sig derfra, naar Lovforslaget faar den nu foreslaaede præcise Formulering.

Det andet Stykke har den Gruppe, hvortil jeg hører, haft lige saa store Betænkkeligheder ved, som Flertallet efter

Ordførerens Udtalelser har. Vi beklager, at Regeringen har anset det for nødvendigt overhovedet at lovgive paa dette Punkt, fordi det netop kunde vække Forestillinger i Udlandet om, at der her i Landet var en Stemning, som krævede noget saadant. Under normale Forhold er det nemlig saaledes, at man internationalt er enig om, at man meget godt i et Lands Presse kan udtale mindre gunstige Domme om en anden Nations Egenskaber, thi der er ingen Nation, som kan sige, at den har alle gode og kun gode Egenskaber; det forstyrrer ikke det venskabelige Forhold til en fremmed Magt, at der i et Lands Presse udtales mindre gunstige Domme over den paagældende fremmede Nations almindelige Egenskaber eller en Dom over, at de Idealer, den har, ikke stemmer med god og virkelig Moral, for saa vidt Udtalelserne da ikke rammer bestemte Personer, Regeringspersoner eller den som Person organiserede Nation. Hertil indskrænker ogsaa den almindelige borgerlige Straffelovs Bestemmelser sig. En Dom over en Nation i sin Almindelighed er ikke i Strid med almindelige internationale Venskabsforhold. Og det af mange Grunde; for det første fordi en saadan Undersøgelse og Drøftelse af en Nations Egenskaber altid har en meget subjektiv Karakter og ikke kan gøre Krav paa objektiv videnskabelig Begrundelse, og dernæst fordi man jo altid, naar man angriber en Stand, Klasse, Nation eller Folk som et uorganiseret Indbegreb af Personer, maa gøre en Masse Undtagelser, saa at ingen Enkeltperson kan betragte sig som krænket ved en Ytring, der omfatter et saadant ubestemt Indbegreb. Det havde været ønskeligt, mener jeg, om man havde kunnet lade sig nøje med denne almindelige folkeretlige Stilling, saa at man med Hensyn til Angreb, maaske i og for sig krænkende Angreb, paa en ubestemt, ikke personlig karakteriseret Masse af Individier, altsaa en Nation, et Folk, et uorganiseret Indbegreb, kunde være blevet staaende ved de almindelige Regler, som vi hos os finder udtrykt i almindelig borgerlig Straffelovs § 82. Men det maa paa den anden Side indrømmes, at Forholdene stiller sig noget anderledes, naar der er Tale om en Krigstilstand, og i Særdeleshed en Krigstilstand af det Omfang og den Rækkevidde, som den nuværende Krigstilstand i Europa har. Det er jo en Kendsgerning, at en Krigstilstand for et hvilket som helst Folk fremkalder en nærmere Sammenslutning, kan man sige, af Regering og Folk